Листок ясена тріпотів на гілці, всміхався й наспівував: — Найзеленіший я і найкращий. Ніхто зі мною не зрівняється...

Але й на інших деревах листя було зелене, весь ліс був зелений, крім листя берези, яке вже набувало

золотавого осіннього кольору. Листок ясена гадав, що з березою щось сталося, адже бути жовтим тоді, коли все в лісі зелене — сумно й навіть непристойно. "Треба постежити за нею, довідатися, що вона замислила, чого хоче?" Листок ясена підозріло прислухався, про що шелестить між собою листя берези і але воно гомоніло про те ж саме, що й інша зелена братія, і так само тріпотіло на вітрі.

Вирішив ясеновий листок звернутися за порадою до найстарішої гілки, але тій ніколи було баляндрасити: наближалася осінь, і вона старанно готувалася до неї. Тоді листок відважився звернутися зі своїм запитанням до сонячного промінця. Але малий непосидько ні на мить не хотів зупинитися.

Дні невблаганно відлітали один за одним, а листок ясена тріпотів собі на вітрі, всміхався і безтурботно наспівував:

— Найзеленіший я і найкращий, ніхто зі мною не зрівняється...

Він навіть не помічав, що з кожним днем стає дедалі прозорішим і легшим, що все ближче підкрадається до нього пронизливий осінній вітер. Тільки на землі, між листям берези, він зауважив, що став зовсім жовтим, але бадьоро всміхнувся: "А що в цьому поганого?. Хіба все листя довкола мене не стало легеньке й жовте?" Листок ясена підняв голову вгору, проте відразу ж сором'язливо опустив її додолу. Високо-високо, на вже оголеній гілці, зеленів один-єдиний листок безтурботно наспівував:

— Найзеленіший я і найкращий, ніхто зі мною не зрівняється...

А сонце однаково кидало своє осіннє проміння і на листок, що жовтів на землі, й на той, що осиротіло висів на гілці, яку злегка похитував вітерець.